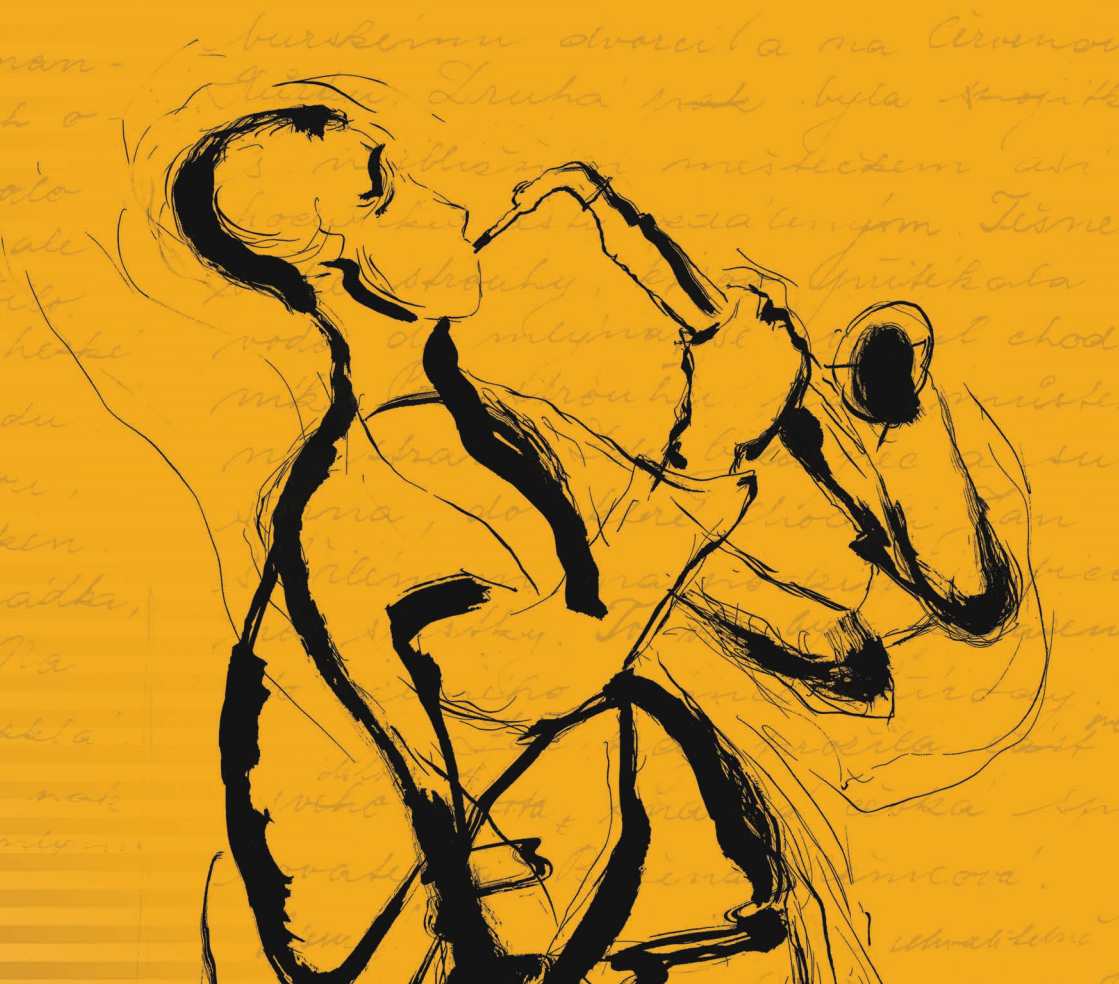

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

SBORNÍK XVI. BIENÁLE LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
V OBORU POEZIE A PRÓZY

2024

PROGRAM FESTIVALU

Středa 29. 5. 2024

16:30	hřbitov Lochovice	Pieta u hrobu Václava Hraběte
17:30	nádvoří
Starý zámek Hořovice	SEMINÁŘ A KONZULTACE S ČLENY POROTY
Přátelské i odborné povídání nad soutěžními díly.
18:00	nádvoří
Starý zámek Hořovice	VYHLÁŠENÍ VÝSLEDKŮ literární soutěže
Moderuje Jiří Zizler a Jitka Bret Srbová.
18:30	nádvoří
Starý zámek Hořovice | KOMPONOVANÝ POŘAD LITERATURY A HUDBY
Závěrečný program bienále.

Autorské čtení: Klára Krásenská, Marek Torčík
Hraje: Mirka Volfová |

Změna programu vyhrazena!

Záštitu nad literární soutěží převzalo
České centrum mezinárodního PEN klubu.

Soutěž je realizována za finanční podpory
společnosti Vodovody a kanalizace Beroun.

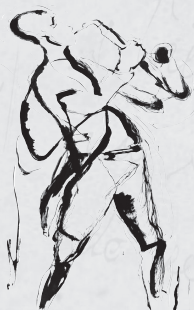

2024

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

2024

SBORNÍK XVI. BIENÁLE LITERÁRNÍ SOUTĚŽE
PRO ZAČÍNÁJÍCÍ AUTORY

HOŘOVICE VÁCLAVA HRABĚTE

Porota

(jmenování jsou uvedeni bez akademických titulů)

Předseda poroty

Jiří Zizler – literární teoretik Ústavu pro českou literaturu AV ČR – poezie

Členové poroty

Ondřej Vaculík – novinář, spisovatel

a předseda Českého centra Mezinárodního PEN klubu – próza

Jitka Bret Srbová – spisovatelka a redaktorka – próza

Lenka Kuhar Daňhelová – spisovatelka, redaktorka a překladatelka – poezie

Už uběhlo století od chvíle, kdy čerstvý maturant Vladimír Holan, pozdější velká postava české i světové literatury, poprosil při hledání zaměstnání o přímluvu věhlasného českého básníka Antonína Sovu. Výsledkem klasikovy intervence na pražském magistrátu byla pro Holana nabídka místa metaře. Sovova hořká reakce, v níž přirovnal aktuální význam básníka pro společnost k exkrementu (použil ovšem výraz podstatně jadrnější a proto přesnější) vstoupila do dějin. Zdá se tedy, že obava o osud poezie je v moderní době vlastně setrvalou tendencí. Říká se, že poezie už není to, co bývala. Ale doklady o klesající moci a vlivu poezie lze najít i v předešlých stoletích, stejně tak jako stesky na zkaženou mládež čteme ve starověkých textech starých tisíce let. Jsou evergreeny, s nimiž čas nepohne.

Avantgardisté volali po tom, aby umění dělal každý. Avšak výše zmíněný Vladimír Holan se dobral jiného závěru: v jedné básnické skladbě píše, že umění je „něco pro někoho, nic pro všechny“, podle něj představuje jen „část naší jistoty“. Každý může sice napsat báseň, ale ne všichni mohou vytvářet skutečnou poezii, máme různé talenty, dispozice, zanícení i chutě, naše cesta vede za něčím jiným, přičemž to „jiné“ může být svébytnou formou poezie v odlišné podobě, i kdyby to měla být například umná a dovedná rukodělná práce.

Autoři, kteří se zúčastnili naší soutěže, se o tvorbu poezie pokusili – už to zaslouží jistou úctu. Přijali výzvu prázdné i otevřené plochy, kterou zaplnili slovy a verši. Učinili první (nebo možná druhé) kroky a zůstává nerozhodnutou otázkou, jaké budou kroky další. Řada zaslaných příspěvků mi imponuje svou vážností. Nemyslím tím nějakou koženou strnulost výrazu, nýbrž skutečnost, že svět v poezii a poezie ve světě jsou pro ně důležité, platné, sdělné a výmluvné; taková vážnost může zahrnovat ostatně i nadsázku, humor, hravost, ironii a sarkasmus. Mládí vše prožívá vypjatě a silně, ale schopnost vtělit myšlenku a emoci do slov se teprve rodí a formuje. Podstatné je ale vnitřní zaujetí a možnost vyslovit se, jež často přechází v naléhavost. V naléhavosti se člověk stává sám sebou, ba vypíná se nad sebe, protože objevuje a vyjadřuje postoj, na němž mu nadevše záleží. Někdy ji ztvárňuje gesto, výkřik, mimika: ale pro člověka přece jen zůstává výchozím a základním prostředkem řeč. Kdo propadne poezii – ať jako čtenář, ať jako autor – sezná, že možnosti řeči jsou nezměrné i omezené zároveň, že stále narážíme na to, čemu se říká nesdělitelnost. Poezie se pohybuje na jejích hranicích, vznáší se kolem nich, v těch nejúžasnějších momentech se od nich osvobozuje a překračuje je. Naši mladí autoři se jako básníci snaží těchto hranic dotknout, překonat meze řeči jako pouhého nástroje dorozumění a vykročit do oněch prostor, kde před nimi ještě nikdo nekráčel, kde je jejich řeč svébytná, jedinečná, nezaměnitelná, kdy se se v ní stávají stvořiteli nového světa. Věřím, že tato touha, potřeba a vůle je nevykořenitelná a bytostně patří k člověku. Proto na postavení poezie v dnešní době nemá smysl žehrat. Buďme si jisti, že poezie je a nadále bude pevnou součástí našich životů.

HVH 2024

OBOR POEZIE

— **Michaela Šedinová**
Český Brod

HVH 2024

1. místo – POEZIE

Michaela Šedinová

Kohout

Michaela Šedinová

všichni ještě spali
já seděla u zamlženého okna
když jsem ho viděla
vrůstat do trávy
při východu slunce
zimní traviny mají zvláštní moc
vzaly mu jméno
a tak nemůžu vyprávět jeho příběh

než šli spát
tančili na kapotě auta
tančili ve skalách
svět se roztočil
stáli uprostřed mandaly
a pevně se drželi za ruce
když jméno vyklouzlo
neměla bych o tom vyprávět

proužek kouře
kroužil kolem hran
prosincového slunce
bylo mezi polednem a tmou
promnul hlinu mezi prsty
povídal
o kouzlech hrnčířského kruhu
z hrnčičků se ještě kouřilo
zimní byliny mají tuhý kořínek
a zemitou chuť

poznali ho teprve nedávno
měl povědomou tvář
a tak ho vzali mezi sebe

Fotoalbum

Michaela Šedinová

usměj se na fotku
přepiš paměť
jednou si cizí ty
bude prohlížet album
se zrcadlovým úsměvem
s úctou k lesklému povrchu

výřezy naaranžované reality
v plastových kapsičkách
koncentrovaná konzervovaná nostalgie
ulpívá za nehty
při pokusech o vyčištění
se zaryvá hlouběji

ten obličej je jiný
než si ho pamatuju ze zrcadla
a kde je teď pravda
fotka neuhne pohledem

Splynout

Michaela Šedinová

vrůst do sebe navzájem
do sebenenávisti
toho druhého

sedět spolu
sami
ve světle monitorů

pořídít si brýle
proti modrému světlu
oči vysychají
do nemastné neslané
každodennosti

motýli v břiše
zalézají zpátky do kukel
hlavně nezvracet
na parkety

POEZIE

Soukromá záležitost

Michaela Šedinová

šťěstlí je soukromá záležitost
není od koho to okoukat

šťěstlí je přezvykovat mrkev
na zapáleným mostu
pak si jít zaplavat

nikdo nemluví o vaginální
infekci
je to nesnesitelný
ublížený oči
ty mě nechceš?
je to nesnesitelný
v týhle společnosti
kde sex prodává
kde je sex soukromá záležitost

kde je tělo s dělohou
záležitost veřejná

Hvězdný nebe ve mně

Michaela Šedinová

igelitový pytlík
se prohnal záběrem
hrozně daleko od Kanta

měl jsem sen
že jsem byla těhotná

oáza potemněla
všechny kapky vody hledají
hvězdný nebe ve mně

zklamání se dědí
z generace na generaci
měl jsem sen
že jsem

víš, tati,
nebudu mít děti

2. místo – POEZIE

Eliška Kohlíčková

Ozvěna uvnitř kosti

Eliška Kohlíčková

Kdyby to šlo, tak si tě vypláchnu z očí
a přesto má definice domova zahrnuje tvůj kabát v předsíni
zachází to tak daleko
že jen těžko zabrániš drolení večera mezi prsty

příběhy odehrávající se ve spárách mezi zdí, postelí a oknem nemají vypravěče
a ty pro ně nemáš
ani kousek chlácholivého slova

bál ses, že všechno, co ti je drahé byl přelud vyvolaný nedávnou horečkou
v reakci na to jsi dlouho chodil městem
pak sis sedl na schody, zapálil sis cigaretu

a když jsi ji típnul o nejbližší stěnu

zabolelo mě
těsně pod posledním levým žebrem.

— **Eliška Kohlíčková**

Příbram

POEZIE

Tváříš se jako by ta tma v koutku úst měla právo tam být
zatímco
jizva po tobě
je prorostlá celým městem

když se vracím domů
vnímám ji na schodech
ve stěnách
i v lidech

někde tu je
někde
mezi každodenními věcmi a důvody k životu mám úplně malou vzpomínku na tebe
občas ji vezmu do dlaní
a nedokážu říct, jak mě bolí
na vlastní kůži cítit
a vidět
jak stárne.

— **Eliška Kohlíčková**

Příbram

Doted' ti anatomie zázraku nic neříkala

Eliška Kohlíčková

Všechny ty drobnosti jsi považoval jen za něco
co se nevyhnutelně muselo stát
myslíš
že doted' mi anatomie zázraku nic neříkala?

to co vidíš kolem je dědictví po tobě kterého si často nevážím
někdy se s tím
nedá žít

nemáš žádný důkaz
jenom ten nestálý pocit
že i ty
máš v sobě cosi co vzdáleně voní
jako stará skoro zapomenutá víra v kohosi

najednou si něco uvědomíš
kostelní lavice v nás je z černého dřeva
klid v tu chvíli definuješ tvarem ovocného sadu s opadaným listím
v kloubech ti skřípe prach a zcukernatělý med
připomíná ti
jak těžko se zůstává tam
kde nic neznamenáš.

Význam těchto cest není nikým zaznamenán

Eliška Kohlíčková

HVH 2024

Před návratem domů projdou ženy z podstaty opuštěná místa
poznačí je do map, do dlaní a pod jazyk
ptám se kolik může vážit nevyřčené přání –
zpřítomnit tě?

to se nedělá – přesto tě prosím:
dovol mi tě postrádat

s prvním chladným dnem budeš zašívát rozpáraný rukáv úryvky starých básní
mezi prsty podržíš slova
která tě nutí myslet na umění zůstávání

přemýšlíš nad biografiemi lidí žijících v pouličních lampách a domovy bez adres
vzpomínáš na věci které nikdo cizí nepochopí
protože nejsou ty
ponořený do jiných životů si nevšímáš snahy definovat cestu tam
kde tvoje jméno nevyslovují
ne
nechtějí
nenacházejí pojmenování
pro tolik bolesti.

— Eliška Kohlíčková
Příbram

Pravidla vlastní zranitelnosti

Eliška Kohlíčková

Dějiny se tu píšou do dlaní cigaretovým kouřem
neměl jsi dovolit, aby se možnost ztratit tě stala právem
vím
vejít do tvých slov znamená být doopravdy sám
nikdy jsem ti to neřekla
ale cítím, že v mých vzpomínkách někoho postrádáš

zdálo se mi o tobě
po kouskách ses ztrácel sám sobě
kolemjdoucí říkali že tě slyšeli tiše prosit
že noc ti byla doopravdy malá
tady
před svědky své minulosti
býváš obvykle zranitelný

zatímco já
se občas na ulici zaposlouchám do cizích hlasů
žádný z nich
ti není ani vzdáleně podobný:
každý rok
mě to bolí
o něco víc.

POEZIE

3. místo – POEZIE

Jaromíra Zálišová

Nejen ty

Jaromíra Zálišová

Lesy ověncené čarovníky
zařikávají kosti srn do řádků
bílé koridory ukazují cestu

V poli krásných nemocí
máš nejkrásnější jméno
znáš nejkrásnější chybu -
že nejen ty, ale i strom se může zbláznit

Za srpnové noci pak
pohublé boky spících zvířat
sálají teplo, pod kterým zrají ostružiny

Mléko

Jaromíra Zálišová

Na břehu jezera Tangsjöarna
stojí dva identické domy
každý přebýváme v jednom z nich
nevíme o sobě
přesto tuším, že jsme si vybrali stejnou postel
jíme ze stejné misky
a horké mléko srkáme ze stejného hrnku

Po milování

Jaromíra Zálišová

Čekám s tebou báseň
roste v mojí hlavě
slyším tlouct její srdce
bojím se o ni, zda ji donosím
dcerušku – myšlenku
(mluvila by jidiš)

Bojím se
potraty do třetího měsíce jsou prý dost běžné

Jaromíra Zálišová

Kouříme
a jíme geneticky modifikovaná jablka
nedopalky schováváme pod kameny
jako staré křivdy

Z dálky slyším plakat děti
snad ne ty tvoje

Indiánské jméno

Jaromíra Zálišová

Pomalu prosakuješ do mého pokoje
byl jsi tu dřív, než jsem tě tušila
stoupal jsi z hlubin a vyvěral do tmy

Až se ráno probudíš,
budu ti říkat 'Podzemní vodo'

— Jaromíra Zálišová

Malé Svatoňovice

DALŠÍ OCENĚNÍ BEZ UVEDENÍ POŘADÍ

Bez názvu 1

Julie Remešová

chleba na skus tvrdý, tak ho lámu,
nechala pod mísou vzkaz:
„THEY KNEW FULL WELL“.

když jsem otevřela auto,
na zadní sedačce půlka srny,
smotaný závěs a kolem roztroušené jarní osivo.

asi mi ukradla klíče,
neprosila jsem o ně nazpět,
v úterý byli pryč.
všest dní pak přšelo
a kostel ve městě přestal vyzvánět poledne.

Výluh

Julie Remešová

Ze všech bylin z kopce výluh
za barákem
paní co má ze všeho ohrožení
v ledovém čaji
mi taje kostka ledu

v mokré mahně tisknu dlaněmi
stopy smyšlených zvířat
od ohniště mává máma

následuju tisknuté stopy
dokud ledový čaj
celý nevycintám

Tady u nás

Julie Remešová

Usmál se do talíře svíčkový
a v poli kytce shnil stvol,
v obýváku piss a kiss
a pak už je to jedno.

Kolik lidí na přechodu
pořád mačká ten čudlík?

Jinde, v září

Julie Remešová

Ocitáme se,
prohlížíme
ve stejném rámu
přibitém na jiných, těžších dveřích,
natahujem brachialis,
pořád si hledáme peřiny.

Nalít si jogurt na ruce,
zbělat:
Pod královskou, voňavou hnilobou
koulovat se bobulema,
místo hub v lesním houští
najít nejmíň rok starou mrtvolu.

Září maluje mi nehty v třesu,
lak je teplý, je olivové barvy,
potěšení nacházíme teď
i v trhání prádla ze šňůry,
i v rozpůlení plodu, atd.

— **Julie Remešová**

Ústí n. Labem

Bez názvu 2

Julie Remešová

Jé jak mocně se člověk cítí, když dva díly
šroubuje.

Má nás padající sních očistit,
nebo vypálit naše sítnice?

Jaký tvar by mělo kolo, kdyby kočka uměla sdělit,
na kterou rybu má dnes pomýšlení?

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ

týden pro hraběnkou

Alex Círek

— Alex Círek
Chrbonín

každé pondělí se rodí moli
zatřesu ráno se skříní
a novorozeňata mi vletí do
náruče
jsem jejich matka
po oblečení by mi sežrali i
pihy
a vše jiné co tak přilne ke kůži
i Tebe by mi sežrali

druhý den v týdnu mě poslal
 pryč
ale nenechal mě odejít
některá rána mi patří
a některá si musím přivlastnit
našel na procházce
kouzelnickou hůlku
a čáry i těmi máry mě donutil
zkamenět ve dveřích

na střední mohl zešílet
z motorek a plavců
a ze sekce osvětlení v ikee
teď by se akorát
bál poslat deník
rentgenem na letišti
když utíká

každý druhý čtvrtek
sedíš naproti bohu
hypnotizuješ ho
vnukneš mu že je už starý
vnukneš mu že je už senilní
pošleš na něj lvy a dožaduješ
se
božské demokracie
on tu už přeci zevlí od St-
voření

v pátek se Ti stane všechno
jen abyste jeli po půlnoci
v sukních na kolech domů
zadrhne se na přechodu
dojedeš skromněji
před spaním spočítáš ovečky
a kolik prstů Ti všude zbylo

sobotní modřiny
modroty
nebo nějaký splín
občas dorazí dřív než v neděli
půjdeš hnojit trojlístky
aby byly čtyř-
Tvé důvody jsou věčné

a v neděli mě prosíš
ať se do Tebe nezamiluju
slyším jak se mi ve skříní
klubou mé děti
klubání molovo jak to předvíдалo
vánoční olovo
ve tvaru cáru a červíků

po nás ať přijde noe
Alex Círek

hledali jsme jaké nejmenší zvíře mohlo na archu
zda dovolil jen dvěma klíšťatům
zůstat na kožichu
klíšťeti a klíšťetici
a jestli pustil dál i vodoměrký
či zda je nechal na suchu

na arše našli jsme
ve shnilém dřevě tunely po termitech
jak dlouhá byla na loď řada
jak dlouho zvládla čekat jepice
a co vešky
z noemovy čepice

památce dolores
Alex Círek

vstala z mrtvých na poslední chvíli
vykopaný hrob jsme utěsnili
zalili vodou
kvetou v něm při každém novu lekníny
a na náhrobku je napsáno
zde leží jen jezírko
a ne ostatky dorčiny

— **Agáta Krstovská**

Ostrava

abstinence

Agáta Krstovská

odění v peřinovém rouchu
večeříme na vrchu kalvárie
pykaje za cizí hříchy
ukrajuješ mi další
už nepozřitelné sousto

vinnou klobásu nechceš
víno přece nepiješ
protože s vínem prchá vina
a tak se vínem vínem nevinní
vinným výčtem výčitek

pak pudem spát
utahání
a hladoví
v žaludku nic okrem krve
kristovy

košť (těla)

Agáta Krstovská

každý ráno
běháš po městě
kličkuješ mezi baletkami
v řeznictví na rohu sháníš vepřový nožky

a se snahou spočítat
si vrásky na čele
strie
a umělý zuby

utekly ti vzpomínky

ale i přesto
vždycky když piješ
mi říkáš jménem
svý mrtvý dcery

saň

Agáta Krstovská

ještě v oparu
včerejšího večera
tvoji kolínské
a spousty cigaret
po milování

a s hlavou schovanou
pod peřinou
jako ten sluneční svit
kreslila sem ti
po zádech necudné obrázky

poté derouc se z tvoji postele
zakopávala jsem o válečné sekery
prasečí srdce
a další hlavy
které bys chtěl
někomu položit do klína

— **Alex Círek**

Chrbonín

k rozebrání (les)

Alex Círek

kvetou mi záda
a smějou se mi špičky stromů
hledám v mechu nocleh
jsem tak unavený ze sluníčka
hledám v kapradinách denleh

přežvykuju to podnebí

mezi gametofyty
mě ukolébá
uspávanka

— **Agáta Krstovská**

Ostrava

HVH 2024

sedělas na lince

Agáta Krstovská

s nohama od špačků
popálenýma
pod okny
pozorovalas bachyni
s mladýma
a myslela na mámu
její nenarozený děti
a na děti
který tu za sebou nechala
děti s její tváří
děti hladové
děti s popelníkovým končetinama
děti při nedělní zabijačce
s břichy rozpáranými

sedělas na lince
prohmatávala žebra
snažila se spočítat si
laloky
na plicích
a doufala že tam po všech
těch vykouřených
ptácích
furt ještě budou

nedělení

Agáta Krstovská

před nedělními mšemi
za zapomenutá jména

v dobách
kdy se z krematorií
stávaly hospody

s bolestí v kříži
sedávalas pod lípou
luštila křížovky

a vzpomínala na večery
pod pípou

během kterých sis
propila celý
sirotčí důchod

zabila pověst
a játra

a pak u někoho
hodila záda
s rozšířenější zorničkami

a trnovou korunou
upletenou z rákosí

ted' už bys potřebovala jen
přibít na kříž
dostat přes hubu
a bloudit
jenom v paschálních kruzích

— **Hana Trubačiková**

Brno

Vězněná

Hana Trubačiková

jsi prodlouženou rukou sobeckosti svého otce
která mě drží za rameno a láskyplně tiskne
příjď
ať se můj rukopis nezmění v pouhý stesk
v srdci mám díru zalitou sádkou
a na krku pár šrámů
pod svetrem načichlým kouřem a chybami
a stejně nevím, jestli bych něco z toho chtěla vrátit zpět

POEZIE

Hana Trubačiková

krásná holka v předměstském vlaku

balila si cigaretu
usmála se na mě
pak usnula

mezitím se venku rozednívalo
a já záhy viděla
zář rudých světél oznamující počátek dne
a vlaky přání blíží se z jihu

pak po chvíli
Séna
proud třisek iluzí a provizorních nadějí
co ústí do Lamanše
a pomalu splývá s láskou, co jsme ztratili
v roce 2004 se v ní našla Rodinova busta
a dnes pro mě trochu povznesení

náhlý odraz kabiny na skle když vůz vjíždí do tunelu
absurdní drama druhé dimenze
co hned mizí

a do korun stromů něžně doléhá hluk města
které se stalo součástí humanity
a kterému se pod tím tlakem ohýbá páteř

kdesi pod zemí
konečně klid
vybraný kapsy
ani jeden úsměv

a mlha se pomalu vytrácí kolem bílých budov
jako vyhlídky mládí na slušný život
v garsonkách dva na dva metry
se probouzí příští týden

je pondělí
začíná mi být trochu smutno
a u východu z metra někdo prodává pašovaný cigarety

— **Hana Trubačiková**
Brno

Bergsonova
Hana Trubačiková

bdící svoboda
v tvé pravé paži
co v tohle smuteční sobotní ráno
hází do hliníkové mísy odřezky masa

zvony odbíjí těžkou hodinu
a táta se z vojny nevrátí

POEZIE

Kapesní tragédie

Ester Truxová

HVH 2024

I.
V ubytovně
Tajných lidských pocitů
Lezu oknem do divadelního představení
Dostojevskij popraven a Rebeka žere hlinu
Znova
Dotýkám se ledu
Asi nikdy nezažiju nic magičtějšího
Možná, že se akorát, zneviditelním před revizory

— Ester Truxová
Trutnov

II.
Nemůžeš žít se svým životem
Reklamace se neuznávají
Vzduch nechutná sladce
Hodili od něj hrst pepře
A na ozdobu lístek máty
Smlouva vyprší koncem roku

— Hana Trubačiková
Brno

III.
Stala bych se podlahou
Abych mohla studeným kamením
Darovat husí kůži
Abych mohla sama sebe obejmout
Jediným, co mám

IV.
Smutek je moje domovina
Moje polný lány
Asfalt celé ulice
Přechod pro chodce

Můj smutek je smog a vzduch města
Co ucpává plíce
Občas můj smutek jsem já

V.
Myšlenky na mě vypláznou jazyk
Pravidla jsou pohodlný
Je čas neplatit za lístky
Můžete se víc nahlas smát tím svým blbým smíchem
Otřesné
Mé myšlenky vyplazují jazyk proti konvencím
Poznávám moudrost starých lidí
Ale jen chtějí, aby neseděla na schodech
Taková krásná slečna

Čistá

Hana Trubačiková

v podkroví
ticho
a láska kterou pleteš
svýma stále hubenějšíma a hubenějšíma
rukama

hledám tě
a na konci cesty stojí bílý klášter

Imaginární

Hana Trubačiková

mezi stébly trávy
se potácí žárlivost
jako mezi tvými prsty

dnes naposled to můžu říct
bez toho abys mě viděl
před popravčí četou pustých listopadových polí

na konci mě stejně zase najdeš
zbitou schoulenou v koutě

Křehká nevinnost rozpadla se
 ve víru tragična
 Obětní beránek
 pro tvou sebestřednost

Přiložila dýku k mé krční tepně
 Ostří se hladově
 blýskalo na slunci
 když sjelo o kousek níž
 a pohltilo kůži ňader

Nenasytně do dlaní chytala krev
 rudou jako zrnka granátového jablka
 Rozhrnula vrstvy
 kůže

masa

svalů

a kostí

S vítězoslavným úsměvem vytáhla
 tu malou skomírající duši
 Uvadala jí mezi prsty
 Dětinská naivita se vznášela ve vzduchu
 vonícím po lilích

Rozklad v přímém přenosu

Daniela Kulhavá

Ve sněhu rozpouštím se
 ani chlad nedokáže udržet shnilé maso
 prolezlé červy a plísňemi
 zakonzervované
 Plíseň leze mi po kůži
 lechtá svědí a pálí
 cítím její nasládlý pach
 Červi plazí se mi po těle
 zalézají do očních důlků mezi zuby pod
 kůži do nosu oči i pod nehty
 Jsem
 prolezlá odporností
 hnusím se sama sobě
 Vědomí vlastního těla nutí mě zvracet
 až dokud nedávím naprázdno
 Sliny mi stékají po bradě
 jako nechutný vosk monstrózní svíce
 Červi s plísní tetelí se blahem

— **Daniela Kulhavá**
Vilémov u Šluknova

Meziprostorová

Daniela Kulhavá

prázdnota usrkává morek a moje
 kostra se bortí
 Visím
 Nohy se mi komíhají
 mezi větvemi třešní
 hlava leží v mechu Cupitají
 po ní mravenci

Prso s vypáleným cejchem
 září v (Mezi)prostoru
 Slétají se na něj
 Můry? Mouchy?
 Jejich křídla intenzitou tryskáčů
 řezou žilnatou kůži

Lanka zarývající se do těla
 povolují
 Sesouvám se do mechového ticha
 Snad
 vsákne mě do sebe
 a nechá mě Zmizet

— **Daniela Kulhavá**
Vilémov u Šluknova

HVH 2024

Nevyhnutelná obětina

Daniela Kulhavá

Beránek

s hlavou přitlačenou ke kameni

Nutností je

bělostná kůže

duševní čistota a

žhnoucí neposkvrněnost

Zápěstí v pevném sevření

krev teče srdce tepe

Hostina

Všechno to čisté

voňavé a udržované

zničí jedním pohybem ruky

Kámen rozpálený poledním sluncem

skrání teplá hutná krev

Co bylo bílé

topí se v prachu

— **Veronika Onheiserová**

Rožnov p. Radhoštěm

Úryvky ze souboru

Nepřítomná věčnost

(5x bez názvu)

Veronika Onheiserová

babička měla
králíky kury berany
šatku kolem hlavy
já strachu plnou pusou
seschlých vloček

na stolečku mistička
na zemi žlutouk
smrt a skořápka

u cesty nahnutý svatý obrázek
vyschlé hrdlo
mrtvá myš v pasti

na půdě fotky dopisy
zatuchlá slova
nepřítomná věčnost

dospělost chutná jako alpa s cukrem
budoucnost je zaražený dech
nemožnost představit si
pytel utonulých koček

Markéta Procházková

Krajková pampeliška / pouští nitě mezi hlasy / kolísajícím proudem odkvetlých rtů
překrývá jarní řeč / bílá nit splynula s potoční pěnou / ovanula pachem léta / mrtvou
střevli

Lucie Janečková

Pokládám tě na záda / sejmutím posmrtné masky / horním partiím / se snažím
zachytit / objem duše

Mayuri Vaculíková

Nejprve bylo třeba / vyhnat z každé místnosti mouchu / pak jsme se směli políbit

Šárka Kozáková

Rodíme se na svět / jako kapky deště / nikoho se neprosíme, nikomu neděkujeme.

Lukáš Matouš

Ve spáncích tepe tiká / minuta ohraničená černým / hávem vlajícím / v bezvětrí
máchne kosou mizí ve stínu podřatých slov

Kateřina Kovářová

Těžký případ svlaček: / Nestoudně se ovíjí kolem bezmocného pletiva. /
Naprosto nezdvořácky přelézá z jedné strany na druhou. / Kam vítr, tam plášt.

Michaela Kovářová

Jak lze rozeznat tuto noc / od krátké chvíle zatmění při zatažených žaluziích?

Eliška Tondrová

Jsou věci bílé čisté jako slova / možná že poznávacím znamením našeho člověka /
je přesně ta nedosažitelná úplnost / ta bezmoc že pořád něco schází / a možná jsme
si právě naší smrtelností pro jednu rovni

Lea Bumbálková

Asi se rozpouštíme / jako ledovce příliš blízko rovníku / Pluto co zabloudilo k Slunci /
nebo je to jen drobná slza smíšená s potem / A zneuctěná prázdnotou

Adam Šíkl

Tiše slyším tvoje kroky tikat. / Jako myšky švihají opaskem / tak tvé tkaničky bijí zem. /
Čekám tu. / Na stole s čtyřmi ocásky / malinká jako ta květina / co si mi ji dal za
ucho. / Vidím zelené louky / zkroucené koníčky / čekající na nás / skryti za stéblem.

Jakub Schindler

Ocelový motýl mávne křídly a svět už nikdy nebude stejný / protože šestý den ještě
neskončil / Může být opravdu Shakespeare věčný - / a k čemu mu to vlastně dneska
je? / Jak může být vesmír nekonečný? / není to drzé - nemít okraje?

Jakub Vojenčíak

Pokaždý je to stejný, / drobný chvění mezi / havrany na obloze / a zlé znamení pod
podlahou / Tohle mi chybělo, / ten let / proti zdi a rozražená lebka / to krásné práz-
dno a nic, / jak jen si zamiluješ / další doušek / a je to jako poprvé, / tajné popíjení
a křik / o tom, že máš problém. / Lej to do mě a pokračuj! / Nechci nikdy přestat.

Matěj Kulišťák

Večer na kahánku / už nasliněné prsty / padají hlavy vržou dveře / samé tupé rány /
místnost se zvolna plní / prázdnými židlemi

Tomáš Burak

Ostrý kouř černé boty bez tkaniček / podupávají v rytmu krysích výprav / v ohnutém
rohu stránky

František Václav Kratochvíl

Je zpola vypuštěný / rybník pod Paulushutte / i když hráz zpevnili, / vyzdili
načtrnáctkrát / Voda se prosákla, / Zhutnila / zčernala se. / A když pak na hrázi
vyrostl kontryhel, / vůbec se neptal, proč roste na rumišti / Roztálo z hor a plnicích
se per / až do podšálků ve svátečním dni / Teď ale / tam / na opukovém pni /
zlatohlávek rozepíná krov

Běla Příbylová

Nejdříve cesta / skrz borovicovou školku, / skrz pružné kartáče, jako lehnout si
a podržet / nehty v dlani. / Jejich matky jsou obrovské / skloněné obličejy / obrané
rybí kosti zabodnuté v zemi. / Ruce obě poloviny / slepené dlaně, / pevně objímající
duté jádro / napodobující pulsující srdce.

Marie Kolaříková

Chtějí nás vystavit do vitríny na noční stolek, / Pověsit naše hlavy magnetem na led-
nici. / Srdce se zjeví vždy pod dvojklikem. / Na svět jsem přišla, obličej modrý, / jako
by vytekl z prasklého pera, / a tlamičkou lupal po zbytcích života.

Markéta Flesarová

Při styku dlaní semínko klíčí, / mysl svírá kořen, kořen zas mlíčí / a s prstýnky času
pozbyde jmen, / když stonek zesílí, usekneš kmen.

Mellanie Kašjak

To jest ta lezavě smutná zima / Vzdálená jsi zrození z mořské pěny / dotýkáš se vody
víc než rukou svých blízkých

Vojtěch Bartoš

Hnědé vagony na sůl. / Někde za Olbramovicemi, / pod železniční zářivkou esker, /
anděl hlesnul. / A pak: / na podzim čistím okapy / a vídám tě, anděli, v té lásce /
jak sestavuješ si své ansible, / komínem / až ke mně, / do ložnice, / do peřin.

RADOST Z KAŽDÉHO ŘÁDKU

Říká se, že současná kultura je vizuální. Možná, ale to neznamená, že je to pravda všude – a že to má být pravda pro vás. Působem literatury je to, že ty nejvýstižnější obrazy sestavuje z citlivě volených slov. Když se dílo podaří, v hlavách čtoucích jsou takové obrazy dokonalejší než ten nejdokonalejší film s největším rozpočtem.

Vy, autorky a autoři, vedete imaginaci svých čtenářů. Ve svých textech jim nabízíte možnost hluboce přemýšlet o důležitých tématech, pomáháte jim vstoupit do příběhů a prožít je. Jestliže je povídka dobře napsaná, může změnit čtenářům život: může jim pomoci vyrovnat se s bolestí nebo prožít stav vytržení.

Jako porota letošního hořovického bienále jsme ocenili rozmanitost námětů a různorodost point, jež někdy doručíte ve vypjatých emocích, jindy s humorem a lehkým perem. S Ondřejem Vaculíkem, druhým porotcem kategorie prózy, se shodujeme na tom, že oceněná díla vynikají ústředním nápadem, který dále zaostřuje kvalitní literární zpracování. Jsou to povídky, které představují příslib do budoucna.

Jestliže mají literární soutěže pro mladé autorky a autory v něčem zásadní roli, je to potvrzení kvality jejich práce. Vy, váš pohled na svět, váš autorský styl – to vše si již zaslouží pozornost a čtenářské přijetí. Přejeme vám kromě radosti z letošního úspěchu i radost z každého dalšího napsaného řádku.

Jitka Bret Srbová

HVH 2024

OBOR PRÓZA

PROZA – 1. místo

Eliška Nováková, Čáslav

— Eliška Nováková

Čáslav

MATYLDA

Matylđa nikdy na boha nevěřila. Ani na Ježíška. Chvilku věřila na Santu, ale jenom proto, že si moc přála rozevláté bílé šaty. Bála se, aby Ježíšek náhodou neměl špatný vkus, když je nahatý.

Nevěřila v Boha proto, že nechápala, proč by si měl klást tolik podmínek, aby mohl mít člověka rád. Když zjistila, kolik je na světě dalších bohů a kolik zákonů musí lidé dodržovat, aby se dostali do nebe, nechápala ještě víc.

Jak si třeba člověk vybere toho správného? Jak pozná, co je vlastně správné? Proč se musí řídit knížkami se spoustou pravidel a nařízeních, aby se dostal do nebe? Matylđa si pokaždě vzpomněla na svoje rodiče. Ti na žádné bohy nevěří, a přece nezná nikoho laskavějšího a hodnějšího. A žádné návody k tomu nepotřebují.

Matylđa byla přesvědčena, že „ten správný“ bůh (kdyby existoval) by musel milovat úplně každého, včetně jeho nebo jejích chyb. Protože on přeci taky dělá chyby. Zachráněné životy jsou „boží zázrak“. Nehody a sebevraždy jsou „nešťastná náhoda“. Nikdo neřekne matce, které umřelo dítě, že si to tak bůh přál.

Bůh je prý bezchybný, dokonalý, vševědoucí. Proč by lidé páchali sebevraždy, když on má vše pod kontrolou? Proč by se rodili homosexuálové, když to neschvaluje hned několik různých bohů? Proč se rodí nevinné děti postižené na těle i na duchu? Co dělal bůh, když tisíce lidí umíraly jeho jménem v křížových výpravách? Kam se díval 11. září? A kde byl, když tři nepříteli bystří, ale o to urostlejší burani z vedlejší třídy přimáčkli v chodbičce za šatnami Matylďina bratra k ústřednímu topení a vyčůrali se mu do tašky na sbírku Tintinů?

To je Matylďě dodnes záhadou. Asi byli všichni, jak se říká, „v nesprávný čas na nesprávném místě“. Treba bůh zrovna vyháněl ovečky. Nebo přepočítával andílky.

Matylďě se chtělo už potřítáté za poslední dva dny brečet, tak si raději na obličej nanasla černou detoxikační masku, aby se přinutila zastavit slzy. Začala si masážním válečkem přejíždět krouživými pohyby po tvářích a po čele. Byl to její každodenní rituál, jehož součástí se postupně stal i její bratr, který za ní do společné koupelny vždy ve stejný čas přicházel.

„Ahoj čertice, snad jsem nespáchal nějaký hřích, to mě snad chceš vzít do pekla?“

„Ne.“

„Víš, připomínáš mi jeden takový příběh – muže v železné masce, Leonardo di Caprio hrál dvojníka Ludvíka XIV., jeho dvojče, jeho bratra Filipa, on ho uzavřel na moři, když se stal králem, vsadil ho do železné masky, aby nebylo poznat, že jsou dvojčata. Připomněla jsi mi svou maskou tu železnou masku.“

„To je zajímavý.“

„Když někoho nenávidím a když mě někdo štve, tak se mi zdají sny o tom, jak je zavírám do železné masky.“

Dobře jim tak, pomyslela si Matylda.

Matylda si často říkala, jaké by to asi bylo mít normálního sourozence. U oběda, když její otec podotkl, jaké je štěstí, že jeden z nich je autista, protože „dva protivný pubertáky“ by už opravdu nesnesl, se Matylda bránila tím, že jí by neautistický sourozenec naprosto vyhovoval, jelikož by si pak alespoň mohli navzájem stěžovat na svého nenormálně otravného otce. Kdyby její sourozenec autista nebyl, nemusela by se cítit provinile za to, že s ním neabsolvuje každovečerní rodinnou terapii a že na něj občas ječí.

Pravdou bylo, že se tím strašně trápila. Štěpán byl její dvojče. Nedokázala pochopit, proč je ona normální a on ne. Taky přemýšlela nad tím, co rozhodlo, kdo z nich dvou bude ten postižený. Co kdyby se ona narodila postižená? A co kdyby ani jeden? Byli by neoddělitelní? Četli by si myšlenky? Kdyby si jeden třeba zlomil ruku, cítil by bolest i ten druhý?

Matylda byla na Štěpána často zlá. Nedělala to naschvál – proto, že její bratr byl autista a ona chtěla taky trochu rodičovské pozornosti, jak někdy píší v příručkách pro sourozence dětí s poruchami autistického spektra. Štěpán ji prostě štvál úplně stejně jako by každý bratr – i úplně normální – štvál svou sestru. Jeho pocity s ním večer co večer odmítala probírat ne proto, že by ho neměla ráda nebo ji snad nezajímalo, co se odehrává v jeho životě, ale proto, že si pak až moc dobře uvědomovala, jak to mají její rodiče těžké a jak se její bratr trápí. Nechtěla to mít těžké a nechtěla se trápit. Aspoň ne víc, než bylo nezbytné.

Nikdy nezapomene na rozhovor, který s ním vedla hned poté, co jí a rodičům vysvětlil, jak se jeho Tintinové ocitli v kaluži moči. Bylo to den předtím, než se rozhodl zavřít všechny do železné masky.

„Všechno mi už přestává jít, že už ani nedokážu něco vysvětlit a prostě jako kdyby se o to nikdo nezajímal a ani já nechápal, proč jsou lidé zlí, já si představuji jen, já si dokážu představit jen lidi, kteří jsou hodní a milí, protože i já sám jsem hodný a milý.“

„Ty jsi. Ty jsi moc hodný a moc milý, Štěpáne.“

„Ale já se opravdu jen někdy rozčílím, jen když opravdu to na mě někdy přijde, víš?“

„Ano, vím.“

„My čteme z výrazů a z jejich vlastně znění, zvuků jejich tónů, jak se chovají a v jaké vlastně situaci oni jsou.“

„Lidi?“

„Ano, ostatní lidé. Já teďka aspoň třeba potřebuji kamaráda nebo nějakého partáka, partnera, ale zatím nevím, jestli by se k tomu došlo a toužím prostě po nějakém dobrodružství, jako je v Rychlých šípech, víš. Jsem tady zavřený, hniju tady neustále.“

„To jsi řekl moc hezky.“

„Občas také přemýšlím nad sebevraždou.“

„Nad sebevraždou?“

„A prostě mě už to přestává bavit, jak neustále tady musím být zavřený, nosit, být pod rouškou. Být pod rouškou a mně už vlastně ani na tom vůbec nezáleží. Jak jsme si spolu četli v tom článku „My autisté tě povedeme dál“, a já ti řeknu, Matyldo, už na tom vlastně vůbec nezáleží, vlastně záleží na tom, abych se alespoň, aby se alespoň člověk cítil šťastný, a já už jsem se i s touhle dobou možná srovnal.“

„To je dobře.“

Přehrávala si poslední sourozenecký dialog, dívala se na sebe do zrcadla a po tváři jí tekly slzy. Matylda už neměla sílu na existenciální debaty, a tak Štěpán oznámil matce, že „Matyldu stejně nezajímají mé problémy a vůbec mě neposlouchá, dělá si pořád jen věci na tom svém blbém mobilu.“

Matylda odložila růženinový váleček na okraj umyvadla. Povzdechla si. Přemýšlela, jak to udělat, aby už nikdy nemusela do školy, kde se učitelé každý den usmívají na gorily, které předtím značkovaly své teritorium v chodbičce u šatny. Aspoň, že je zítra pátek.

Předchozí víkend se rodiče s Matyldou domlouvali na výletu. „Štěpánovi to udělá dobře,“ povídá otec, „Matylda bude chvíli předstírat, že není jeho sestra, ale kamarádka, a on se z toho dostane.“ „Musíme to začít řešit,“ rezolutně odpovídá matka. „přece to nemůžeme nechat jen tak, už je to letos potřetí.“

Matylda tehdy jenom tiše poslouchala. Oznámení ničemu nepomůže, nikdo s tím nic neudělá. Nebyli to jen studenti, kteří ke Štěpánovi nechovali ani špetku respektu, byli to i učitelé.

Na začátku druhého pololetí se v divadle konala naučná cestopisná přednáška o Maroku. A protože Matylda a Štěpán chodili do devítky, i když každý do jiné třídy, museli se jí povinně zúčastnit. Matylda divadlo miluje, ten šum před představením, vzrušení, když pomalu zhasnou světla a pak se zvedne opona... Štěpán se tmy děsí a divadlo ho nezajímá, takže šel místo přednášky do osmičky na dějepis. Matylda seděla ve druhé řadě a monotónní hlas cestovatelky ji trochu uspával; představovala si, že je Štěpán normální, sedí vedle ní, spolu se svými kamarády, občas se na sebe podívají a usmějí se. Po přednášce si vyprávějí o tom, jaká to byla otrava a jak milují divadlo. Skáčou si do řeči, jeden za druhého doříkávají věty a někdo říká „Je vidět, že jste dvojčata“.

Na všechno tohle Matylda myslela, když zaslechla tichý rozhovor skupinky učitelek sedících za ní, v poslední řadě.

„Je naprosto nemožné, u tabule stojí jak pařez, čumí do země a nedokáže se normálně projevit,“ stěžovala si fyzikářka.

„A kdybyste slyšeli tu výslovnost, to se nedá poslouchat, já ani nevím, za co ho mám hodnotit,“ přidala se učitelka angličtiny.

„Prý speciální hodnocení... Jednou je na normální škole, tak ho budu hodnotit stejně jako ostatní, v životě taky nebude dostávat žádný úlevy,“ souhlasil chemikář.

„Takový děcka patří do zvláštní školy, ne k nám,“ ozve se znovu angličtinářka.

„Ježiši, a taky vám brečí na hodinách?“ směje se další kantor.

„Ten kluk by měl jít do ústavu, tam by s ním třeba něco udělali,“ prohlásí učitelka angličtiny.

„Ještěže alespoň jedno z těch dvou dětí se jim povedlo,“ zakončí debatu moje třídní.

Matylda vzpomínala na pocit úzkosti, který ji před týdnem přepadl a jak zoufale se ho chtěla zbavit: „Pojedeme do Průhonic, tam to má rád,“ rozhodla nakonec. Jelo se. Myslela na to, kolikrát musel Štěpán mamince přeríkat třídy minerálů, protože se bál, že ztrácí paměť a přichází své schopnosti. Zrovna, když procházeli kolem postaršího páru sedícího na lavičce, už byl u fosfátů.

„Podívej se na ně, Petře, takhle si jednou budeme sedět sami dva, až děti konečně vypadnou z domu,“ usmívala se maminka.

„To bysme nejdřív museli vydělat peníze na doživotní péči o Štěpána. Matyldo, ty se o něj postaráš, vid?“ smál se tatínek.

„Ani náhodou, já odletím na druhý konec světa, daleko od vás všech!“ odpovídá a snaží se, aby to znělo vesele.

„No tak holt budeme do smrti poslouchat o sulfidech, maminko,“ zasmál se tatínek.

„Vy si ze mě děláte legraci, že?“ ptá trochu podezíravě Štěpán.

Matylda často myslela na to, že Štěpán nikdy nebude mít vlastní rodinu. Její děti nepojedou o prázdninách za strejdou Štěpánem a nebudou si hrát s jeho dětmi – Esterkou, kdyby to byla holčička, a Otou, kdyby to byl kluk. A Štěpán jim nebude vyprávět o krásách minerálů a jejich tajemstvích. Nebude je vozit na výlety za krásnými kamínky ve své Škodovce. Ne proto, že lidé s poruchou autistického spektra u nás nesmějí řídit, ale proto, že nebude mít koho vozit, ani kam jet.

Naštěstí ale bude mít vždycky Matyldu a rodiče, kteří ho občas vyvezou. Třeba do Průhonic.

Setřela si černou masku a hodila ji do koše.

Minulou sobotu bylo opravdu nádherně. V průhonicém parku se Štěpán pohyboval tím svým neobratným klátivým indiánským během a při tom vysvětloval tatínkovi, k čemu slouží. Jeho dlouhé husté vlasy mu padaly do obličeje. Matylda měla úplně stejné husté vlasy. Aspoň v jedné věci byli opravdu jako dvojčata.

Usmála se.

Bůh si potrpí na efektní detaily. Když včera ráno Matylda celá našťvaná vrazila do Štěpánova pokoje, nejprve ji oslepil odraz ostrého slunečního svitu v dokořán otevřeném okně. Štěpán to měl rád. Byl to jeho oblíbený rituál. Vždy si otevřel okna, posadil se do křesla a četl Tintina. Dnes ale neměl co číst, jeho komiksy ležela na dně popelnice. A víme, že autisté nemají rádi náhlé změny.

V pokoji bylo chladno a pod oknem stála židle. Štěpán v pokoji nebyl. Matylda cítila malinkou chvilku cosi jako zmatek; pak se zvenku odněkud z nekonečné hloubky ozvalo zaječení a ve stejné chvíli se za střechou protějšího domu vyloupł srpek slunce a pokoj zalila rudá záře.

Na to, co následovalo potom, se jí nechtělo vzpomínat. Celý den dnes chodila do bratrova pokoje, aby uhladila Štěpánem pečlivě ustlanou postel a ujistila se, že jsou všechny knížky a sešity na stole zarovnané do pravého úhlu, přesně tak, jak je naposledy uklidil a srovnal. Autisté nemají rádi nepořádek, dozvěděla se kdysi z jednoho televizního dokumentu.

...

Studenou vodou z umyvadla si několikrát opláchla obličej. Aspoň, že neskočil pod vlak, říkala si. Ještě by mu na Novinkách nadávali našťvaní cestující.

Matylda uvnitř cítila prázdnotu. Co je z ní teď? Nikdy už nebude jedináček, ale co se stane s dvojčetem, když mu ten druhý umře? Podívala se na sebe do zrcadla a na okamžik měla pocit, že její tvář zčernala a z očí jí vyšlehly pekelné plameny.

Celé dětství Matyldu děsily představy, že jí Štěpán jednou zůstane na krku. Že kvůli tomu nebude nikdy sama sebou, volná, úplná, hotová, celá. Že ji bude vždycky tížit jako mlýnský kámen. Přání nevláčet se se svým dvojčetem jako s obrovským závažím se jí právě vyplnilo. Volná se ale necítila. Ani sama sebou. Jako by z ní zbyla jen půlka. Napůl vylitá sklenice. Napůl svobodná. Začala se bát, že už jí bude navždy chybět něco důležitého.

Matylda nikdy na boha nevěřila. Třeba teď nějaký bůh bude mít tu čest.

PRÓZA – 2. místo

Kateřina Kovářová, Zlín

—**Kateřina Kovářová**
Zlín

SPKNV

„Výstup dva,“ zívnuł Pavel a pohlédl na hodinky. Ukazovaly něco málo po sedmé. Kdyby Růžena nebyla jeho žena, asi by celou maškarádu s divadelním představením k příležitosti dne otevřených dveří místního obecního a kulturního domu odpískal. Jenže ona byla. Ano, sám musel uznat, že čtyři komedie, které napsala pro ochotníky, měly úspěch. Nepochybně byla obdařena dramatickým talentem. Obdivoval ji za to. Do té doby, než se začala plést do SPKNV.

„Teprve výstup dva? Měl jsem pocit, že už musíme být nejméně u výstupu padesát dva,“ povzdechl si ironicky asi třicetiletý muž, jehož postava rozhodně neskrývala skutečnost, že pracoval jako kuchař ve vyhlášené hospodě. Toto šaškování opravdu neměl zapotřebí. Vždyť se do Spolku přátel kvarků nejrůznějších vůní přidal v podstatě omylem. Nikdy neměl slabost pro částicovou fyziku, a tak když se před dvěma lety přihlásil do Spolku přátel škvarků nejrůznějších vůní, nenapadlo ho, že středeční podvečery nebude trávit opékáním sádla nakrájeného na rovnoměrné kostky. Když zjistil, co účast na schůzkách tohoto prapodivného klubu obnáší, chtěl se svého členství dokonce vzdát, jenže si uvědomil, že jej poslouchání plamenných diskusí o Pauliho

vyučovacím principu baví daleko více než pozorování pana Pauluse vyučujícího v televizi, jak upéct dort Pavlova. A tak zůstal. Celých třiatdvacet měsíců svého rozhodnutí nelitoval. Nyní ano.

„Herrrberrrrt má prrrravdu,“ vložil se do dvou monologů Dan svým ráčkováním, které v sobě nezapřelo budoucího studenta Matematicko-fyzikální fakulty, „uvážíme-li prrrrůměrrrrný počet pokusů potrřřebných k natrrrrénování jednoho výstupu v komerr-rčních přřředstaveních, měli bychom zkoušet výstup číslo padesát jedna celých sedmdesát pět.“

„Ale no tak, pánové, přece se nebudete hádat,“ zašveholila medovým hláskem Blaženka, vitální sedmdesátnice nasoukaná ve fialovém květovaném svetru, „nezapomínejte, že jsme tady také my.“ Hlavou ukázala na další dvě ženy oblečené v oděvech připomínajících jarní louku.

„To nám ještě chybělo,“ setřel si Pavel pot z čela.

„Já jsem tě slyšela, Pavlíku,“ pohrozila prstíkem starší dáma, jejíž žlutý pulovr zdobily orchideje nejrůznějších barev, „naše sdružení je spjato s místním kulturním životem stejně jako ten váš Klub voňavých molekul.“

„Dovolil bych si vás trrrrochu pooprrrravit, paní Jarrrruško,“ připomněl se Dan, „nejedná se o molekuly, ale o částice daleko menší, tedy kvarrrrky. A nenechte se mýlit, vůně je oficiální název prrrro drrrrruhy kvarrrrků, něco jako rrrrasa prrrro drrrrruhy psů...“

„To nic nemění na tom,“ přerušila jej Jaruška, „že Sdružení pletaček květinových náprsenkových vzorů dnes obětovalo svůj pravidelný páteční večer, aby s vámi nacvičovalo divadelní představení, a tedy si jeho členky nepřejí, aby jim bylo dáváno tak okatě najevo, že jsou zde na obtíž.“

„Tak to přece nikdo nemyslel,“ pokusil se situaci uklidnit Herbert, který odpoledne upekl tvarohový koláč, a proto měl trochu pevnější nervy než ostatní.

„Tak dost!“ ozvala se Sylva, která zatím seděla na židli a poklepávala nohou o podlahu. Její štíhlou postavu zdobily světle růžové pletené šaty s drobnými pomněnkami. „Čím dříve to nazkoušíme, tím dříve budeme mít pokoj a budeme moci jít domů.“

„Brrravo,“ vydechl Dan, „paní učitelko, tato dedukce se vám skutečně podařřřila. To se hned pozná matematik.“ Významně pohlédl na zbylé dvě chodící botanické zahrady. „Zrovna na toto nepotřebuju být učitelka matematiky,“ protočila oči v sloup Sylvie. Měla své členství ve Sdružení pletaček květinových náprsenkových vzorů zrušit hned, jakmile zjistila, že se spletla. Ale tehdy už měla zaplacený roční příspěvek na nákup všelijaké vlny, nitek, jehlic, háčků, knoflíků, předloh a bůhvíčeho ještě. Z platu učitelky. „Sylvie má – výjimečně – pravdu,“ připustil Pavel, „tak znovu, výstup dva!“

Herbert s notnou dávkou kuráže přistoupil k Blaženě a trhaně se zeptal: „Paní, ten svět jste pletla sama?“

„Ano,“ odvětila dáma, jejíž obličej začal splývat s odstínem jejího svetru, „chodím totiž každý pátek do Sdružení pletaček květinových náprsenkových vzorů!“

„V závorrrce zděšeně. Ach to ne, to ne,“ pronesl lakonicky Dan, „to je ten prrrrokatý spolek, kterrrý nám chce odlákat všechny členy.“

Pavel si odkašlal a diskrétně Danovi pošeptal něco do ucha. Mladík nejdříve zrudl a potom zbledl. „Omlouvám se,“ vykotal ze sebe, „tak tedy jenom ach to ne, to ne, to je ten prrrrokatý spolek, kterrrý nám chce odlákat všechny členy.“

Zraky všech zúčastněných se nyní obrátily na Jarušku, již měla náležet další replika. „Já tomu pořád nerozumím,“ povzdechla si sklesle žena místo předepsaného: „Mám tě, ty zpropadený fyziku!“

„Čemu zase nerozumíš?“ otázal se Pavel, kterému docházela trpělivost. „Krásná Pamela,“ četl ze scénáře, „no, to máš být ty, vběhne na scénu a vyčerpaně doklopýtá k Odvážnému srdci, to je tady Herbert, sotva plete nohama. Vítězoslavně vykřikne: ‚Mám tě, ty zpropadený fyziku!‘ Já skutečně nechápu, co na tom nechápeš.“

„Dobře, dobře, jenom mi to připadalo poněkud zvláštní, ale ty jsi tady šéf,“ ustoupila Jaruška, sedla si na židli a začala si sundávat ponožky.

„Pro Krista Pána, Jaruše, co blbneš?“ neudržel se Pavel, kterému členové SPKNV říkali familiární přezdívkou Planck.

„Ty umíš plést nohama v ponožkách?“ pronesla úplně klidně dáma s orchidejemi.

Pavel pohlédl k nebi a Sylvie se dala do přidušeného smíchu.

„Víš co? To ‚sotva plete nohama‘ vyškrtne,“ zavrčel Planck, „mohla bys jenom říct tu zatracenou větu?“

„Mile ráda,“ usmála se Jaruška a temným tónem pronesla, „mám tě, ty zpropadený fyziku!“

„Teď už mi nepomůže ani těžká voda,“ povzdechl si Odvážné srdce.

„Těžká voda ne, ale přichází Krvavý Jack a s ním i Archimedův zákon,“ rozrazil imaginární dveře neviditelného saloonu Pavel.

„Měj se na pozorrru, Krrrvavý Jacku, prrrtože tady sedí Nabrrrroušená Jehlice, postrrrach všech subatomárrrrních fyziků,“ spíše přečetl, než zadeklamoval Dan.

Všichni se ohlédlí na Sylvii, která povstala ze židle a pohodila svými rozpuštěnými vlasy.

„Dobrrrré,“ zhodnotil právě uplynulý výstup Dan.

„Ano, ušlo to,“ přidala se Blaženka, „jenom nechápu, k čemu jsou lidem na divokém západě svetry, vždyť je tam přišerné horko.“

„Ale rána bývají v poušti chladná,“ neodpustila si Sylvie s hraným potměšilým úšklebkem.

„To máš pravdu, drahoušku,“ pokyvovala Jaruška, „proto je naprostý nesmysl plést nohama, no ne? Od nohou přece bývá největší zima.“

„Ano, ano, to jistě,“ pokusil se manžel scénáristky vyhnout debatě, která se zdála nevyhnutelnou, „sjedeme to ještě jednou?“

„Prrrro mě za mě,“ rreagoval nerrozhodně Dan, tedy vlastně reagoval nerozhodně Dan.

„Tak tedy ještě jednou výstup dva!“ zavelel Pavel unaveně.

Herbert se nadechl a spustil.

Sylvie se usmála. Tak dobře jako dnes večer se už dlouho nebavila. Byla vlastně ráda, že své členství ve Sdružení pletáček květinových náprsenkových vzorů nezrušila. I když, ono by to konec konců dopadlo stejně. Původně se totiž, coby učitelka matematiky a fyziky, chtěla přihlásit do Spolku přátel kvarků nejrůznějších vůní. Koho by napadlo, že oba kluby budou mít stejnou zkratku – SPKNV.

Sto překvapení, která nejsou vypočitatelná. Symposion páprdů komentujících nesmyslné výmysly. Slet předpotopních krasavic a nadšených výtvarnic. Sousto pěkně krupavých nápadů na vylomeniny. Silně přetékající kbelík nejroztomilejších vlastností. Směsice podivínů konajících nepředvídatelné výtržnosti. Starý příběh kořeněný novým vyústěním. Slavná přehlídka kouzelných neotřelých večerů. Sranda pro každého nehladě na věk. SPKNV.

PRÓZA – 3. místo

Zita Maršíková, Slavkov u Opavy

— **Zita Maršíková**
Slavkov u Opavy

ODEMYKÁNÍ

Vídeň, Albertina, klasická sbírka klasické moderny. Byla jsem tu stokrát, naučila se plavat v leknínových jezírkách, aniž bych si lokla zelené vody. Rozmazané baletky si na mě asi nepamatují, lhostejnost ale cítím i tak. Impresionismus na mě nezanechává žádný dojem. Potřebuju velké hnusné brutalistní baráky! Potřebuju beton! Herbert von Reyl-Hanish, si ve škatulce neoromantismu vytvořil vlastní únik – soul landscapes. Duše je prý jako město, mluvíš o sobě a zveš člověka na prohlídku svými ulicemi. Když

někoho znáš, v jeho zákoutích se neztratíš. Lze vstoupit i bez vyzvání, ale úspěch není zaručen. Obecně vzato, se doporučuje začít u kostela.

Slyší na všechny podoby jména Jan. Je vším, čím ho chcete mít. Říkáme mu dědi. Skloňuje se to: dědi, bez dědiho, dědimu, dědiho, volám dědi, o dědim, s dědim.

Moc nemluví, ale když chce, prohodí pár slov s ruským velvyslancem v Africe, o jídle, o počasí. O čem mluvil s Adélkou půl roku zavřenou v dětském pokoji? O čem mluvit s dědim pomalu upadajícím do anestezie? Probudil se a chtěl jet do Brna. Ptal se, jestli jsem se byla podívat na koníčky, u fakulty, řekl. Nikdy se mě na nic víc nezeptal, abych neopáčila otázkou. Zamknutý sklep, zamknuté šuplíky v jeho dílně. Madla příborníku svázaná tkaničkami.

Když má dítě stavět na písku bábovičky, ale místo toho vám lže do očí, že si nic nepamatuje. Když leží v nemocnici, protože mu prostě není dobře. Když bere dědeček stejná antidepresiva jako jeho vnučka. Hodinka bezmoci dvacetčtyři hodin denně, nebo aspoň dokud se máma nevrátí domů, dokud mladší vnučka nepřijde ze školy. Slova a fráze, „To bude dobré“ je řečnická oprátka.

Má voděodolné, žáruvzdorné, nezlomitelné srdce. A přece jsem ho na otázku „Jak se máš?“ slyšela odpovědět: „Líp, ale dobře už bylo“.

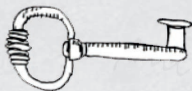

Je to jako vkrádat se do města za železnou oponou. Spousta slepých uliček, vysklené dveře kostela, který stojí na opuštěném náměstí. Dvůr za ostnatým drátem, koně se zacuchanou hřívou, mladík v Palachově věku, který na motorce příliš spěchá. Tíha vesnice, šterková cesta a na konci rozlámaný plot, přes který se blbě leze. Nádvořím prochází vysoký muž v dlouhém kabátu, když se sehne, aby si zavázal tkaničku, říká „achjo“. Třesou se mu ruce, kterými si sundává klobouk a vchází do obřadní síně. Každá druhá cesta z domu vede na pohřeb. Kouká do novin a jeho tělo vypadá, že duše není doma. Když uklízím modrý porcelán do policek, říká mi jménem své dcery. „Dito.“ Odchází do ložnice, že prý jde spát a třeba se i probudí.

Mám takovou vzpomínku na vzpomínku. Potichoučku otevírám dveře do jeho pracovny, jen na škvírku. Nebo se koukám klíčovou dírkou? Dědi sedí u stolu, rozsvícená lampa, štosuje si dýmku tabákem. Nikomu to neřeknu, chráním to tajemství jako prstýnek nalezený na školním hřišti. K totálnímu znehodnocení to stačí vyslovit. O mnoho let později o tom přece jen řeknu babičce, ale ta protestuje: „To ses spletla, dědeček dýmku nikdy neměl”.

Babičku pak jednoho dne odvezli do nemocnice, naléhala, ať ji nikam nevozí, zatímco jí selhávaly plíce. Je něco málo po půlnoci, dědi zapíná reprízu hokejového zápasu, který ho nezajímá. Vytahuju žehličku. Babička křičí, ať ji nechají umřít doma, uřvaní rozhodčí hlásí faul, dědi jako jeden z nich zavírá dveře sanitky, timeout. Mičky sedí a sleduje mlátící se hokejisty.

V zimě město lemuje lipová alej, když je jaro, žádná alej tam není, dědi je alergický na pyl, kýchá do károvaného kapesníku. Místní knihovna je zatížena regály s historickou četbou. Paní knihovnice ví, co nabízet, ví, jak se „dědi” skloňuje.

A pak jsou tu osmdesátá léta a s nimi přichází nový člen rodiny: Princ, bushdog s ušlechtilým čumákem. Dědi naloží rodinu do letadla a odlétají do Somálska. Princ šťeká na terase, kolem beton, písek a oleandry. Prohlížím si staré analogové fotografie: „Jé, tohle je nějaká tamní kočka?” rozněží mě pruhovaná tlapka, „Kdepak, to je tygr, kterému zrovna dávám uspávací injekci.” Rodina se po dvou letech vrací do Československa. Přivezou si nedostupnou japonskou techniku, amputovanou nohu slůněte, nové obzory i nepochopení. Princ, pán domu, zůstává v Africe.

V osmdesátém osmém dědi tajně píše do Anglie, aby dostal svou dceru na univerzitu do Brightonu. Dita se brání a jde studovat do Brna, usmíří si dědihou tím, že se bude chodit dívat na koníčky.

Mezi hromadou zakázaných desek hraje Simon a Garfunkel. Most přes rozbourané vody, který vede do města, je zatarasen tou vysušenou nohou slůněte. Dokud si do ní neodložíte deštník, nikdy přes most neprojdete.

Nový Svět, sen hladových poustevníků na pomezí dvou vesnic, je obydlen pár sousedy. Dědi má slavnostní stříbrnou vestu a brouká si Rybovku, je zazimováno. Přes rozložený stůl nám podává bramborový salát, dolévá sklenky a dohlíží, aby nikdo nenakukoval pod plné talíře. Směje se, když si rozbaluje kravaty, které nenosí, známky, které nesbírá. Směje se na mě a já přemýšlím, jak by vypadal oholený. Co asi dělal s Adélkou půl roku zavřenou v dětském pokoji? Jednoho dne prostě odmítla jít do školy a doma zůstala několik následujících let. Dědi ji hlídal. Četl jí historickou literaturu? Poslouchala ho? Slyšela ho? Příběh o Elišce Přemyslovně, o Ivici Elze, o Princovi hlídajícím betonový dům v Africe, zná je všechny nazpaměť. Každý den nová pohádka, dennodenně nová krize.

Sedíme v jeho obývacíku naproti sobě, každý za zády zátíší s květinami. Díváme se na střídačku do očí a na obrazy, které nad námi visí. Jaký chci dostat? Vlčí máky, nebo Frézie? Vlčí máky – skupina dětí hraje na louce jakousi míčovou hru. Frézie – kytice, kterou babička přebírá na rodinné oslavě. Vlčí máky – trsy plevelu v kelímkách od jogurtu, tři dívky si postavily na šterkové cestě květinářství. Frézie – vůně kožené sedací soupravy, mléčná pěna se skořicí, dědi podřimuje, zatímco babička vypravuje veselou historku. Rozhodnu se pro červené chlupaté kytky, ty černé středy mi připomínají důlky ve tvářích. Dědi se dívá na obraz nad mou hlavou. Zvlčím.

Do města přilétají ptáci z letních krajů. Krmítka jsou pravidelně doplňována, full service i s nezamrzající fontánkou, ptáčata vítána. Kuny si z pastiček udělaly prolézačky, rakoviny hníjí v příkopech, hliníková plata léků se hromadí na kompostu. Domácí zvířata divočí a šelmy se choulí před krbem. Město je v rozpacích, ale metropole bez metra hlásí nouzový stav až v momentě, kdy Zita neumí vyšplhat do sedla. Je to větší zklamání než zlomený zobáček starého Yamaha gramofonu, pašovaného z Japonska do Afriky, a z Afriky do Československa, a z obývacího do pokoje pro hosty, protože babička vyhrožuje, že se ho zbaví.

Jízdní řád na autobusové zastávce upozorňuje na změnu počasí, úroda jablek bude letos na Novém Světě mimořádná, dědi usedá ke sportovnímu zpravodajství a krouhá

jedno jablko za druhým. Přichází jaro, alej mizí, nad jeho hlavou začínají rašit frézie, ty, které jsem si nevybrala.

Na zahradní práce nosí dědi modré montérky a bílý čepeček. Babička tvrdí, že ten čepeček kdysi patřil jí, a byl součástí její svatební róby. Na slavnostní události dědi nosí stříbrnou vestu, pamatuju si, když mu začala ladit s vlasy, zarazilo mě to. Měla jsem chuť říct "Panebože, dědi, šedivíš! Přestaň to dělat!". Neřekla jsem nic.

Máme takové pravidlo: Do zpráv se podepisujeme, i když máme čísla uloženy pod našimi jmény: "Ahoj, přijedu až po jedné, musím s babi ještě do módního salonu. Dovezu kompot. D."

Když jedna z jeho vnuček navrhla, že po něm chce pojmenovat dítě, byl zásadně proti. Jako by všechny tvary jména Jan byly vypotřebované v esemeskách, jen dědihy, toho nikdy není dost, ale tak svého novorozeného syna pojmenovat nechcete. Na druhou stranu, být nositel přezdívky člověka, který včas hlásí pozdní příchody, vozí svou ženu do módního salonu a dělá nejlepší jablečný kompot na světě, je něco úplně jiného.

Prašná stodola skrývá kunu. Prý kvůli ní se musí zamykat dveře, které spojují stodolu s domem. Představuju si, jak se kuna rozbíhá, a ve skoku se snaží zavazit o kovovou kliku. Startuje z rohu místnosti, pro co nejlepší rozběh, dráčky se zařezávají do udušané hlíny, kterou jednou nahradí beton, ale teď se za ní víří prach a ona se odráží s přesností pouštního lovce. Asi na osmý pokus se jí to povede, tlapkou se o kliku zahákne a převáží její konec směrem dolů. Ale nic. Zamčeno.

Prohlídka končí, průvodce nepřišel. Odcházím, ale necítím se být vyhnáná.

Neumím jezdit na koni, ani přesadit kytku, rozbila jsem gramofon i tajemství, ale přesto dostanu ten obraz s vlčími máky a sklenici zavařených jablek, skořice a spiklenectví.

Abecední seznam účastníků HVH 2024

Balaš Jáchym, <i>Broumy</i>	Kašpárková Nella, <i>Praha</i>
Baldová Michaela, <i>Pardubice</i>	Kavanová Zuzana, <i>Opava</i>
Bartoš Vojtěch, <i>Praha</i>	Knoblochová Alice, <i>Mladá Boleslav</i>
Bartůněk Antonín, <i>Pardubice</i>	Kohlíčková Eliška, <i>Příbram</i>
Becková Valerie, <i>Opava</i>	Kolaříková Marie, <i>Předklášteří</i>
Brestovanská Helena, <i>Liberec</i>	Kolářová Evelína, <i>Mokrosuky</i>
Bumbálková Lea, <i>Brumovice</i>	Kořínek Ondřej, <i>Olomouc</i>
Burak Tomáš, <i>Brno</i>	Koval Kristián, <i>Haviřov</i>
Cápková Johanka, <i>Otmíče</i>	Kovářová Kateřina, <i>Zlín</i>
Círek Alex, <i>Chrbonín</i>	Kovářová Michaela, <i>Zlín</i>
Crková Dana, <i>Cerhovice</i>	Kozáková Šárka, <i>Drnovice u Lysic</i>
Čapek Tomáš, <i>Katovice</i>	Kratochvíl František Václav, <i>Praha</i>
Čihulová Daniela, <i>Záhoří</i>	Kratochvílová Alice, <i>Tihava</i>
Drbalová Eliška, <i>Dřenice</i>	Krausová Anna, <i>Opava</i>
Drholcová Hana, <i>Stachy</i>	Krédlová Natálie, <i>Chotěboř</i>
Dvořáková Dorota, <i>Štěpánovice</i>	Krejčová Lucie, <i>Chrudim</i>
Egerová Klára, <i>Zábřeh</i>	Krstovská Agáta, <i>Ostrava</i>
Faltin Bohumil, <i>Pecka</i>	Krupičková Anna, <i>Libouchec</i>
Flesarová Markéta, <i>Chlumec n. Cidlinou</i>	Kříž Tomáš, <i>Milevsko</i>
Hájková Eliška, <i>Příbram</i>	Kubečková Eliška, <i>Liberec</i>
Havrda Adam, <i>Jaroměř</i>	Kubíková Julie, <i>Kralice na Hané</i>
Hofmanová Anna, <i>Rousínov</i>	Kuklová Karolína, <i>Červený Kostelec</i>
Hrobárová Dominika, <i>Hrušovany n. Jevišovkou</i>	Kulhavá Daniela, <i>Vilémov u Šluknova</i>
Hublar Martin, <i>Olomouc</i>	Kulišťák Matěj, <i>Velká Bystřice</i>
Humlová Michaela, <i>Hořovice</i>	Liczki Linda, <i>Praha</i>
Charvotová Jana, <i>Karviná</i>	Machová Eliška, <i>Praha</i>
Chytrý Jiří, <i>Praha</i>	Mandysová Tereza, <i>Lysá n. Labem</i>
Janečková Lucie, <i>Žeranovice</i>	Maršíková Zita, <i>Slavkov u Opavy</i>
Jelínková Debora Ruth, <i>Praha</i>	Mathausová Manuela Isabella, <i>Děčín</i>
Jonášová Lucie, <i>Neratovice</i>	Matouš Lukáš, <i>Ústí n. Labem</i>
Jurčák Vít, <i>Orlová</i>	Matys Tomáš, <i>Karlovy Vary</i>
Kašjak Mellanie, <i>Mečeříž</i>	Mazura Tobiáš, <i>Náchod</i>
Kašpárek Andrej, <i>Praha</i>	Merva Nela, <i>Bystřice p. Hostýnem</i>

Miléřová Eva, *Chlum u Třeboně*
 Nováková Alžběta, *Děčín*
 Nováková Eliška, *Čáslav*
 Onheiserová Veronika, *Rožnov p. Radhoštěm*
 Paurová Linda, *Brno*
 Pelikán Vojtěch, *Svitavy*
 Petlach Jiří, *Háj ve Slezsku*
 Pilát Matyáš, *Zdice*
 Plechatý Martin, *Olbramovice*
 Procházková Markéta, *Zruč n. Sázavou*
 Prokešová Lenka, *Lásenice*
 Příbylová Běla, *Praha*
 Ptáčková Josefína, *Ostrava*
 Rathouská Ema, *Ústí n. Labem*
 Remešová Julie, *Ústí n. Labem*
 Rosenbaumová Zuzana, *Praha*
 Ryška Danny, *Brno*
 Sadílek Jaroslav, *Kadaň*
 Salcmanová Klára, *Nová Ves p. Pleší*
 Sedláčková Anna, *Napajedla*
 Seltenreich David, *Praha*
 Schindler Jakub, *Praha*
 Souček Matyáš, *Holasice*
 Souchop Vítek, *Silůvky*
 Synovcová Šárka, *Hořovice*
 Šebelíková Viktorie, *Nové Jirny*
 Šebková Petra, *Radešinská Svratka*
 Šedinová Michaela, *Český Brod*
 Šíkl Adam, *Most*
 Šimperová Soňa, *Rajhradice*
 Šinclová Nina, *Nové Město na Moravě*
 Škubalová Veronika, *Příbram*
 Štástková Andrea, *Praha*

Štefan Karel Vilém, *Rumburk*
 Tesárek Jakub, *Obory*
 Tkáč Juraj, *Jihlava*
 Tondrová Eliška, *Bělá p. Bezdězem*
 Trubačiková Hana, *Brno*
 Trubelíková Darina, *Březolupy*
 Truxová Ester, *Trutnov*
 Uhrová Tereza, *Praha*
 Umlauf Filip, *Svoboda n. Úpou*
 Urbánková Adriana, *Hořovice*
 Václavíková Anežka, *Hořovice*
 Vaculíková Mayuri, *Suchdol*
 Valeš Damian, *Praskolesy*
 Varyšová Tereza, *Opava*
 Večerková Kateřina, *Opava*
 Vesecká Nicol, *Příbram*
 Vojenčíak Jakub, *Dymokury*
 Vondráková Zuzana, *Lysá n. Labem*
 Vrabcová Sára, *Kladno*
 Zálišová Jaromíra, *Malé Svatoňovice*
 Zápeca Ondřej, *Mokré Lazce*
 Žaloudková Ludmila, *Chýně*

Ocenění autoři HVH 2024 – XVI. bienále

OBOR POEZIE

1. místo **Šedinová Michaela**, Český Brod
2. místo **Eliška Kohlíčková**, Příbram
3. místo **Jaromíra Zálišová**, Malé Svatoňovice

Další ocenění bez uvedení pořadí:

Julie Remešová, Ústí n. Labem
Veronika Onheiserová, Rožnov p. Radhoštěm
Alex Círek, Chrbonín
Agáta Krstovská, Ostrava
Hana Trubačíková, Brno
Ester Truxová, Trutnov
Daniela Kulhavá, Vilémov u Šluknova

OBOR PRÓZA

1. místo **Eliška Nováková**, Čáslav
2. místo **Kateřina Kovářová**, Zlín
3. místo **Zita Maršíková**, Slavkov u Opavy

Další ocenění bez uvedení pořadí:

Linda Liczki, Praha
Klára Salcmanová, Nová Ves pod Pleší
Michaela Kovářová, Zlín
Natálie Krédlová, Chotěboř
Jakub Schindler, Praha

Pořadatel:

Městské kulturní centrum Hořovice
Město Hořovice

Vydalo Městské kulturní centrum Hořovice
v květnu 2024 v nákladu 100 výtisků.

Grafická úprava a tisk

Ludvík Řeřicha

HOŘOVICE
VÁCLAVA HRABĚTE